

T A I P A L E E N J O U L U, 1 9 3 9.

Aukeni aamu harmaa, lumi sateinen Linnan-kankaan,
vanhan Linnan heimojemme vanhaa, Urhojen taistoja
kankaan, ehkä jo muistojen harhaa.

Sen tarinaa en uskoa vois, jos en sitä itse nähnyt ois!
Sen tarinan uus"vuonna 1939, totuus, kovuus, oli entiseen
monin kertaisuus! Jota en uskonut ois, jos sitä itse nähnyt
ja kokenut ois.

Valkeat lumet Linna-kankaan ruuti mustaksi muutti noin,
oksilla Joulu-puun ei lumi-untuvia nähdä vois, teräs sirpale
ne pyyhki pois! Maan päällä kuin helvetti ois! Ei maassa rauhaa
hyvää tahtoa ihmisten, se kaukana ois!

Ei kuuseen kynttilää lyhtyä sytyttää vois, ei laulua ympärillä
laulaa vois, vain sodan jymy sammutti sen pois. Silti lapsuuden
Joulu-laulut vaistoten kauniisti soi, Kodin kuusen kynttilät niin
kirkkaasti muistoissa valoa loi.

Ken Jouluna kenttä-postia kirjeen paketin sai, se lahja suuri oli
yhteinen, kiitos kaikui riemuinen, suista ase-veljien, kotiin kauas
omaisten! Kiitos korkeuteen, niin monella viimeinen.

Päätyi Joulu, Tapani, pakkas päivän iltaan huurteiseen, taistojen
tauotessa yön pimeään, lyhdyn valossa hämärässä, kirjeitä piirtyi
kotiin kiittäen, pyytäen vastausta kiireistä, kenelle ehti kenelle ei,
se oli monelle toivomus ja Joulu viimeinen! Kuoleman Enkelit yli
kenttien lenteli, kuolon viesti kotiin saapui monen Sankarin.

Se oli ikä-polvemme tummin Joulu, jossa luotien lauku Jouluna soi.
Tykkien suu-liekit valoa loi, tuskaa kyyneleitä, orpoja rampoja,
kodittomia, elämän onnensa menettäneitä, monen sydän tuskasta nääntyä oi!
Laupias luoja sua vain auttaa voi.

Vihollisen hurjan, vaati hengen hinnan, ylittäessään tuonelan virran,
tuhannet kasvot kalpenivat rannalle Taipaleen virran. Joulun sanoma
heitäkin kutsui, elämä kesken sammui urohon aro-maan, tuhansien hurme
punasi hanget taistojen.

Hiljainen oli kotiemme tanhuu, lumiset oli kylä tiet,
Pakkanen ikkunoihin kuvioita piirsi, vihollis laivueet
ilmassa jyrräs kotiemme seinä mylläs, kotien ikkunat
peitti kartiinit Molotoffin, synkkää oli elämän työ,
pimeä oli Joulu ja sen yö. Kun kumoitti Kuu, tähtien vyös,
ainut valo mi loisti pohjolan yös.

Nyt oon vanha istun ikkunan luona mieltien katsellen yön
tähtiin, muistaen menneitä Jouluja, kuin hiipuvaa hiillos joka
räiskyen sammuvi pois. Meillä on taas Joulu yltäkylläinen,
josta kiittää korkeinta vois.

Kaikki päättyvi kerran! Uskoen, taistellen toivoen, valon
Juhlaan uuteen, vie kynttilä kummulle Sankari vainajien,
valoa liekehtimään, pimeyden muuria murtamaan, vapaaksi he
Suomeamme loi on muistoissa kumpujen yö, katsos sun vapaa
maa on tuo, nyt Joulu on.

Lauri Syrjä.

Lauri Syrjä

JKK / 274 / 1982

R

Syrjä Lauri
44890 Kojola

Ts Joulu 1939
Taipale
JR 23
Runo

Taipaleen joulu 1939

Lukenut:

Sy
12.4.82 *AK*
20.4.82 *SPG*

Keskiarvo:

5+

AIKAKAUSLEHTI

**KANSA
TAISTELI**

-miehet kertovat

Toimitus: Töölönkatu 35 B 1 b, Helsinki 26